

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1821 ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τετάρτην, 12^{ην}/ 25^{ην} Μαρτίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη διὰ Δοξολογίας ἀναπεμφθείσης πρὸς τὸν Θεὸν ὡς εὐχαριστία διὰ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς Τουρκικῆς δουλείας καὶ ὡς δέησις διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἐνδόξως ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων πατέρων ἡμῶν ἔθνομαρτύρων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προέστη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καὶ τῆ συμμετοχῆ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν Δοξολογίαν προσεφώνησεν ὁ Γενικός Πρόξενος καὶ ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνοιστί:

«Καλλιῶναι μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ, παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή... Ἐλᾶτε μ' ἕνα ζῆλον σέ τοῦτον τόν καιρόν, νά κάμωμεν τόν ὄρκον ἐπάνω στόν σταυρόν», λέγει ὁ Ρήγας Φεραῖος εἰς τόν ὀρμητικόν καὶ πατριωτικόν ὕμνον αὐτοῦ «Ὁ θούριος».

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρήστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σήμερον τό εὐσεβές γένος τῶν Ρωμαίων καὶ τό Ἑλληνικόν ἡμῶν ἔθνος ἑορτάζει τὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821, δηλονότι τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς παλιγγενεσίας ἐκ τῆς Ὀθωμανικῆς δουλείας καὶ τυραννίας.

Τό ἱστορικόν γεγονός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821 δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν ἀποτίναξιν τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τό ἀναφαίρετον καὶ θεόδοτον δικαίωμα τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ὁ θεὸς ἐποίησέ τε ἐξ ἐνός αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιρούς καὶ τάς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν», (Πράξ. 17,26).

Ἡ πίστις εἰς τὸν ζῶντα Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ ἐλευθερώσαντα ἡμᾶς καὶ ὁ ἀκατανίκητος πόθος διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος ἀπετέλεσαν τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ δυνάμεως, τόσον τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἐπανάστασεως, ὅσον καὶ τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων.

Ὁ ζῆλος διὰ τό θεῖον ἀγαθόν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος ἐδικαίωσε πλήρως τὸν δι' αἵματος θυσιαστικόν καὶ μαρτυρικόν ἀγῶνα τῶν ὑποδούλων Ρωμηῶν, τῶν

ὁποίων ὁ «ὄρκος ἐγένετο ἐπάνω εἰς τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ», ὡς ἤθελεν ὁ Ρήγας Φεραῖος. Κατά δέ τόν Ἀπόστολον Πέτρον: «καί τίς ὁ κακῶσων ὑμᾶς, ἐάν τοῦ ἀγαθοῦ ζηλωταί γένησθε;», (Α΄ Πέτρ. 3,13).

Λέγομεν τοῦτο, διότι τά κίνητρα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἦσαν πρωτογενῆ, δηλαδή ἀγνά καί αὐθόρμητα καί ἐπ' οὐδενί ἐξωγενῆ. Τοῦτο ἄλλως τε ἐπιμαρτυρεῖ καί τό ἐπαναστατικόν σύνθημα τοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ θεοδώρου Κολοκοτρώνη «νῦν ὁ ἀγών διά τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τήν ἀγίαν καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερίαν».

Ἡ συλλογική ἐθνική συνείδησις τῶν Ἑλλήνων, σφυρηλατημένη μέ τάς ὑψηλάς ἀξίας τῆς κλασσικῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας καί τάς ἀκαταλύτους σωτηριώδεις ἀρχάς τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς παραδόσεως προέταξε «τοῦ σχήματος τοῦ κόσμου τούτου», τό ὁποῖον παράγει (Α΄ Κορ. 7,31) τήν τῆς ψυχῆς πνευματικήν ἐλευθερίαν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι «μένουσαν πόλιν» (Ἐβρ. 13,14) ἢ μᾶλλον πατρίδα.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἐπετειακός ἐορτασμός τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821 δέν εἶναι ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς μνήμης, ἀλλά καί ἠθικοῦ μηνύματος διά τό παρόν καί τό μέλλον τοῦ συγχρόνου ἡμῖν καλουμένου ἀνεπτυγμένου κόσμου, ὁ ὁποῖος εὐρισκόμενος ἐγκλωβισμένος εἰς τόν ὑλικόν καί οἰκονομικόν αὐτοῦ εὐδαιμονισμόν προάγει ἐν ἐπιγνώσει ἢ ἀνεπιγνώστως τήν πνευματικήν τε καί ψυχοσωματικήν αὐτοκτονίαν τῶν πολιτῶν αὐτοῦ.

Ἡ δέ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας διά τοῦ ἱεροῦ κλήρου αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένων καί μελῶν τῆς Ἀγιοταφτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ὑπῆρξε καθοριστική. Ἀναρίθμητοι Ἱεράρχαι, ὡς ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός ὁ ὑψώσας τό λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως, ἱερεῖς, ὡς ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός καί ἀπλοῖ μοναχοί ἀνεδείχθησαν διά τοῦ αἵματος αὐτῶν μάρτυρες τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς «ἀπ' τά κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τά ἱερά» κατά τόν βαθυστόχαστον ποιητήν Διονύσιον Σολωμόν.

Ἡ Γεραρά ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀδελφότης, στοιχοῦσα τοῖς λόγοις τοῦ σοφοῦ Παύλου: «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἧ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, εἰ μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1) καί ὀφειλετικῶς «ἀποδίδουσα τοῖς τήν τιμήν, τήν τιμήν», (Ρωμ. 13,7), ἀλλά καί συμμετέχουσα εἰς τήν ἱεράν μνήμην τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ εὐσεβοῦς τῶν Ρωμαίων γένους καί ἔθνους ἡμῶν κατήλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνέπεμψεν εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν τῷ «διά τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ καί ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι» Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἔτι ἱκετηρίους ἐντεύξεις καί δεήσεις προσήνεγκεν ὑπέρ αἰωνίου ἀναπαύσεως ἐν χώρα ζώντων τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ἠρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων, ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι τοῦ εὐσεβοῦς γένους τε καί ἔθνους τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων καί μαρτύρων ἀναιρεθέντων.

Ἐπί δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί ἀξιοχρέως ἀναφωνήσωμεν:

Ζήτω ἡ 25^η Μαρτίου 1821!

Ζήτω τό εὐσεβές καί βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφιτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας